

vi ikke, saaledes som et æret Blad her i Byen mener, vi burde, have kunnet nøies med at læse Landstingets Forhandlinger igjennem og derefter stille vore Vædringsforslag. Paa det nuværende Standpunkt, hvor vi endnu slet ikke have haft Leilighed til at behandle de Love, som Regjeringen har havt flere Aar til at forberede, og hvoraf den ene var saa slet forberedt, at Regjeringen ikke engang kunde faae Landstinget med paa den, nemlig Skatten, medens Landstinget, som sagt, har brugt to Aar til at behandle dem alle, vil man sunde det ganske naturligt, at dette Thing, saa længe det ikke har dannet sig Mening om, om det skal være Ol eller Brændevin eller Ol og Brændevin — og deri er jo den høitærende Minister enig med os, idet han mener, at det maaste kunde være ganske rigtigt, at man ikke skriver i Loven, at det skal være Ol og Brændevin, og det forekommer mig at være en Hensynsfuldhed mod det andet Thing, en Hensynsfuldhed, der kun kan være paastjønneelsesværdig. Jeg synes, man maa takke os for, at vi ikke præjudicere vor Stilling til Sagen ved at sige, at det skal være Ol og Brændevin. Vi se, hvor vællende de Andre ere, vi lade derfor det Spørgsmaal aabent og overlade det til den anden Side at sætte deres Vædringsforslag ind; er det altsaa Alvor, at man vil behandle Toldloven, og generer det kun, at der ikke i vort Vædringsforslag tales om Kompensationslovene, saa er det jo den simpleste Ting i Verden for det andet Thing, der har behandlet disse Kompensationslove i saa mange Aar, at sætte et Vædringsforslag ind, sende os Sagen tilbage og spørge om, hvad vi mene derom. I Stedet derfor siger man: Folkethinget har slet ikke behandlet dette Spørgsmaal om Kompensationen. Jeg tror nu, at de Herrer, der have sluttet sig til denne Maade at bekæmpe Sagen paa, ere gaaede noget for ivrigt i Tøiet, om jeg saa maa sige; de have glemt, at der er Ting, der tilnød kunne siges i 8 Dage, men heller ikke længer, naar man lever i en civiliseret Stat. Jeg tror overhovedet, at man noget misforstaar vor Stilling til denne Sag. Vi have ingen Interesse af at kvæle denne Sags Behandling, ikke den allerringeste; vi have kun een Interesse i denne Sag, og det er at faae at vide, om det er sandt, at heller ikke denne Sag kan fremmes her i Landet under den nuværende Regjering, at ogsaa vor Medvirkning her er unyttig. Man har hørt, baade fra denne Side og ude fra en stor Del af Landets Handlende og Næringsdrevende, hvor vigtig denne Sag er. Vi have ogsaa hørt det fra vore Modstandere og fra Regjeringen, at de betragte denne Sag som

overordentlig betydningsfuld for Landets Fremme, og jeg tror, at de have Ret i den Betragtning; jeg tror, at det har meget stor Betydning, ikke blot for vor indre politiske Udvikling, men ogsaa for vor Stilling til Europa, om vi drive det til at blive et Land, der er af nogen Betydning i økonomisk Henseende, eller om vi mere og mere synke ned til at blive et Kina, et meget lille Kina, et Land, der afspærres sig fra den øvrige Verden, som derfor heller ingen Interesse har for os. Jeg tror, at for Landets Bestaaen, Betydning og Fremtid, spiller det en ganske anden Rolle, om vi forstaa at hævde vor økonomiske Betydning, end om vi anlægge en Uendelighed af Forsvarsforslag, for Andet bliver det forresten ikke til, der stadig fortales her i Folkethinget. Men, som sagt, det have vi hørt. Samtidig dermed have vi hørt, at det ikke var Regjeringen lynderlig magtpaaliggende at faae denne Sag fremmet. Regjeringen har givet nogen Grund til at tro det ved den ubestribelige Langsomhed, hvormed den har faaet Sagen frem, og endelig paastaas det, at Regjeringen staar sig saaledes politisk med det andet Thing, at der ogsaa der var kommet en Slags Lige-gyldighed ved denne Sag, en Slags Paastaaelighed, at der havde dannet sig en Opinion, der var fjendtlig mod Toldsagens videre Fremme. Det er os nu om at gjøre at faae konstateret, om det er Tilfældet eller ikke. Er der virkelig en saadan Uvillie mod Sagens Fremme, ja saa maa Sagen blive liggende, saa er der for os ikke videre at gjøre, saa have vi gjort vor Pligt og kunne ikke gjøre Mere; men er det ikke Tilfældet, er det Bagvæstelse og stammelig Usandhed, saa ønske vi at faae denne Usandhed konstateret saa hurtig som muligt for at kunne berolige Gemytterne, og for at vi kunne komme til at arbejde. Det er Grunden til, at vi saa hurtig som muligt søge at bringe denne Sag til det andet Thing, og navnlig have vi indsat Bestemmelsen i § 44, fordi det, det kom an paa, naar Sagen skulde til det andet Thing, var, at man fik det gjort fuldstændigt klart, om der er den principielle Uoverensstemmelse mellem Thingenes finant-sielle Opfattelse, som der siges, ikke den Bagatel, om der skal staa Ol eller Brændevin eller Ol og Brændevin, men om Landets Finantspolitik i det Hele. Er der en saadan Uoverensstemmelse tilstede, vil jeg indrømme, at saa tror jeg fuldt og fast, at der under den nuværende Regjering ikke er det Mindste at gjøre med Hensyn til denne Sags Behandling; men er den ikke tilstede, saa tror jeg, at der er Noget at gjøre. Derfor er det os om at gjøre, at Sagen